

Notă editorială

Volumul despre viața și minunile Sfântului Ierarh Nicolae, ocrotitorul creștinilor și mesagerul bucuriei cerești și pământești, continuă seria de cărți dedicată de Editura Meteor Press unor mari sfinți din îndelungata tradiție ortodoxă a românilor, precum și celor pe care dragostea și evlavia poporului nostru i-a adoptat (cum este cazul Sfântului Nectarie Taumaturgul, din insula Eghina).

La fel ca în volumele anterioare, am încercat să păstrez cât mai mult din limba română specifică scrierilor bisericești, făcând economie

de citate – pentru a ușura lectura – indicând la începutul fiecărui capitol sursele bibliografice pe care le-am folosit.

Citind cartea de față, veți căpăta răspuns la o serie de întrebări cum ar fi: De ce este Sfântul Nicolae atât de cunoscut și iubit în spațiul creștin european, dar și în afara granițelor Europei? Cum a influențat Sfântul Nicolae mitologia noastră autohtonă? În ce situații existențiale critice își face simțită puterea, pe care a primit-o în dar, de a mijloci la tronul dumnezeiesc pentru noi, cei slabi și supuși încercărilor de multe feluri? Care este legătura dintre Sfântul Nicolae, Moș Nicolae și Moș Crăciun? Cum s-a laicizat mai întâi, iar mai apoi a fost valorificată în scopuri comerciale imaginea, arhetipul cultural al lui Moș Crăciun? Ce cred copiii despre legătura de rudenie dintre cei trei „moși” și despre viața lor cotidiană?

Despre toate acestea și despre multe altele veți afla dacă vă veți cufunda, fie și o oră,

în paginile acestei cărți. Timpul ne este prielnic. Pentru că, odată cu praznicul Sfântului Nicolae (6 decembrie), am intrat deja într-un timp sacru în care redevine importantă relația cu Dumnezeu, cu aproapele nostru și cu propriul suflet.

Ciprian Voicilă

* * *

Se povestește că, într-o bună zi, Sfântul Casian – al cărui hram este pe 29 februarie în anii bisecți – I s-a înfățișat Domnului și a început să I se plângă Atotțiitorului pentru că credincioșii nu-l cinstesc și pe el așa cum îi cinstesc pe alți sfinți. Privind la el, Dumnezeu l-a întrebat:

– Dar ai făcut vreo faptă bună în lumea aceasta? Ceilalți sfinți au săvârșit multe fapte bune și de aceea au câte o zi de pomenire în calendar.

Nu și-a sfârșit Domnul vorba, că a și sosit la ei Sfântul Nicolae, care era ud learcă.

– Sfinte Neculai, de ce ești ud?

– Iacă de ce, îi răspunse sfântul. O corabie, din pricina vântului mare, era mai gata să se înece. Cum am văzut-o, m-am aruncat în apă și am scăpat-o de primejdie, iar pe oamenii ei de la moarte.

Auzind aceasta, Dumnezeu se întoarce spre Sfântul Casian și îi spuse:

– Auzi cum fac fapte bune sfinții ce au ținere? Fugi de-aici și să vii și tu o dată la fiecare patru ani.

Se zice că, de la această întâmplare, luna februarie are douăzeci și nouă de zile o dată la patru ani.

* * *

Într-o zi, Dumnezeu i-a chemat la El pe Sfântul Casian Romanul și pe Sfântul Nicolae. Pe drum, întâlnesc ei un om care se chinuia să-și scoată căruța care se înțepenise în noroi. Sfântul Nicolae vrea să-l ajute, dar Casian îl oprește, amintindu-i că au întâlnire cu Dumnezeu și că nu se cade să întârzie. Sfântul

Nicolae nu se dă bătut cu una, cu două, își sumecă poalele hlamidei, își suflecă mânecile stiharului, își murdărește și își rupe hainele, și, până la urmă, scoate căruța din nămol. Căruțașul pleacă bucuros la drum, blagoslovindu-l pe binefăcătorul său.

Între timp, Sfântul Casian plecase grăbit la întâlnirea cu Dumnezeu. El ajunsese, evident, primul. Într-un sfârșit, apare și Sfântul Nicolae obosit și murdar. Spre surprinderea Sfântului Casian, Dumnezeu îl întâmpină cu o politețe rece, în timp ce Sfântului Nicolae îi iese în cale cu vădită prietenie. Lui Casian, Dumnezeu îi spuse că numele său va fi purtat doar de un om la zece mii, iar numele Sfântului Nicolae va fi unul dintre cel mai des întâlnite pe pământ.

Părintele Nicolae Steinhardt, monahul de la Rohia, extrage din povestea de mai sus următorul înțeles: „Tâlcul istorisirii este că Sfântul Nicolae nu a întârziat. Mai mult decât

atât. A sosit înainte de Casian. Căci chiar în clipa când și-a suflecat mânecile și și-a sumes hlamida, el a stat în fața lui Dumnezeu. Așa ne apropiem de Dumnezeu, făcând binele; atunci ne acordă El audiență (aude rugăciunile noastre). N-a fost nevoie de prezența fizică a ierarhului pentru că, prin fapta sa, a luat-o înaintea celuiilalt și a străbătut distanțele cu iuțea gândului.”¹⁸

---

¹⁸ N. Steinhardt, *Dăruind vei dobândi*, Editura Mănăstirii Rohia, 2006, p. 185.